

Drottninggatan – du finns alltid i mitt hjärta...!

Håkan på stadstur

Kungsgatan i all ära men det är ändock Drottninggatan, som ligger många av oss alingsåsare varmest om hjärtat. Åtminstone för oss så kallade infödda stabor, som minns staden som den var på 20- och 30-talet, en idyll som i stort sett slutade vid Ringgatorna. Invånarantalet höll sig omkring 7.000. Någon förändring i staden märktes knappast under dessa årtionden och allt flöt så lugnt och stillsamt som Lillån än i dag flyter stillsamt genom staden.

Givetvis hade detta inte kunnat fortsätta så, en stad utan förändring och framåtskridande blir en "död" stad.

Och visst har Drottninggatan förändrats - så även namnet som en gång var Norra Långgatan eller Nolgatan - men ändock finns det mycket kvar av min barndoms soliga småkåksgata. Jag bodde aldrig här, men det var här vi handlade i speceriaffären och mjölkboden. Det var här hantverkarna bodde, målaren, snickaren och plåtslagaren, som kom hem till vårt hus på Ingelund och fixade de reparationer som behövdes. Gatan var också min skolväg.

Hade man då tur kunde man träffa på stadens populära polisman - "Flygarn" kallad - som värdigt skridande kom patrullerande gatan. fram iförd reglementsenlig kask och sabel och sommartid jag minns gatan bäst, klädd i vita flanelbyxor. Stramt och kavat gjorde han kanske ett tecken till någon cyklist att passera.

Och lagom till frukosten kunde man få se frisörmästare Pettersson komma från mjölkboden och balansera en full gräddsnpa i full fart hemåt till Drottninggatan 8 och kaffebordet. Men det kunde lika gärna vara ekorrhjulet plåtslagare Brodd som med en skämtsamt grimas mötte mig eller kanske var det agenten John Svedberg på väg att sälja ensymmaskin till någon kund eller kolportören Edholm med sin svarta tidningsväska, eller varför inte självaste sotarmästaren Lindoff, stram och förnäm. Alla hörde de på något sätt gatan till.

När jag en ganska solig förmiddag flanerar Drottninggatan uppåt, alltså åt öster, så strövar jag på minnen från pojkårens solskimrande dagar. Jag minns dem, och jag ser dem, de som bodde här eller hade sina affärslokaler här. Det var inga stora, lyxiga lokaler men de som betjänade oss därinne kände oss, kände familjen och kunde förnamnet på oss alla.

Jag stannar upp vid hörnet till Väs-

tra Kyrkogatan - vid den forna Solgatan. Här hade David Magnusson sin speceriaffär. David var artigheten och vänligheten själv. Han måste ha slitit ut många skärmössor under sin livstid, så som han artigt lyfte på mössan för alla kunder som kom in i affären, och han gjorde inget undantag för oss barn. I Davids ögon var alla lika stora kunder även om man bara köpte för 10 öre kandissocker. Och inne på Magnussons gård stallade bönderna sina hästar innan de gjorde uppköp i affären eller hade andra bestyr i staden. Marknadsdagar var det stoj, liv och rörelse på gården särskilt fram på eftermiddagen då bönderna hade hunnit bli litet högröstade och röda i ansiktet. Det diskuterades priser och goda köp, kvaliteten på grisar och kalvar och så förstås sista hästköpet. Biträdena i affären, Nanny, Nisse och Hugo, gläntade på dörren ut till gården allt som oftast för att se vad som stod på i allt ståhejet.

Nu är Magnussons affär ett minne blott.

Där jag står kan jag se en skyt på stadens värdräd, den stora, granna almen på kyrkplan. Enligt Gustaf Ewald så skall Alingsås också en gång ha haft sin "almstrid". En kommunstämma på 1860 - talet ville fälla almen. Men då tog häradshövdingen Stenberg till orda och hans ordalag föll sålunda: - Ja, de tycker jag visst att vi ska göra för de dröjer ju bara så där 300 år, så har vi ju en lika vacker alm igen!

Almen fick stå kvar!

Jag går förbi Drottninggatan 14, i dag finns här i källarplanet Alingsås Skyttedepå. Här hade Anna Tiberg sin mjölkbod när jag var pojk. Tibergskan slarade och bråkade alltid med både sina mjölkkärl och kunder men var glad och jovialisk och kunde om så behövdes ge svar på tal. Åt oss barn smög hon till en godbit då och då. Gissa om hon var populär! Som granne hade hon Ternstedts bosättningsaffär. Där var allting så pyntat och fint, tiden tycktes stå liksom stilla bland alla koppar och glas och porslinspyrdnader. Farbror Ternstedt gjorde inget stort väsen av sig. Försynt och stillsamt mötte han de få kunder som hittade in i affären. En jul köpte jag för min sista julklappskrona en gräddsnpa som skulle bli julklapp till mor. I stentrappan upp från affären tappade jag gräddsnpian som gick i flera bitar. Farbror Ternstedt kom med en ny gräddsnpa och sa leende: - En olycka händer så lätt!

Med minnet av gräddsnpian en jul för

längesen hamnar jag i hörnet av Östra Kyrkogatan. Här hade Wångström sin vedgård. Han sålde huggen ved som han också körde ut till hugade spekulanter och kunder med häst och vagn. Wångström och Wångströms häst var dåtidens kändisar i Alingsås. Och många är historierna om dem båda, såväl sanna som osanna. Trots sin blindhet klarade sig Wångström fint. På kvällarna stod han för det mesta ute i gathörnet och berättade högljutt om sin ungdoms glada minnen för dem som ville höra på. Och det blev ganska många, för Wångström hade berättartalang och hans historier var otaliga.

Mitt flanerande går långsamt. Det är så mycket som skall minnas. Så kommer jag då fram till hörnet av Torggatan. Här skyltar "Eriks Skor" med realisation. I samma affär hade Tranberg sin guldsmedsaffär i mina pojkår. Det var gatans flottaste affär. Den var så fin, att jag som grabb aldrig skulle ha vågat gå in där. Och rakt över gatan, där Jacks cykelhörna finns i dag, hade fru Johansson sin kommissionsaffär. Och i det andra hörnet låg då som nu kafé Ringen. Här lär förr ha funnits en andelsförening, "Arbetarnas Ring", och en bultklubb som hette "Trost". Några steg längre upp på gatan hade Svensson sin plåtslageri-affär och efter ytterligare några steg låg Linds fiskaffär i källarplanet. Rakt över gatan på nr 24 finns i dag en antikbod, här hade fabrikör Bruno sin läderaffär. Bruno var en intresserad och duktig musiker och därtill stor humorist. När kunder kom in i affären, så kunde Bruno stå bakom disken och spela fiol. En vinter kom poliskonstapel "Flygarn" in i affären med ett meddelande från borgmästaren, att Bruno skulle ta bort snön från gatan. - Hälsa du borgmästaren att det struntar jag i. Det får den ta bort som har lagt dit den, å de gör han säkert till vår'n. Å te dess få de stå säk, sa Bruno. På Drottninggatan 26 finns än i dag Ekstedts Bageri. En Sjöström skall först ha bakat bröd här, sedan kom Ekstedt och nu är det Skoog. Alltså ett bageri med anor!

Så har jag kommit till hörnet av Färgaregatan. Här låg kafé Svea, som hade gott rykte om sig och lär ha varit lantbornas ställe vid stablesöket. Den slagfärdige "Tvärhultan" gick en dag in på kafé Svea för att få en kopp kaffe och ställde häst och vagn utanför. Polis "Flygarn" kommer in på kafeet

